14/08/2020

“Το Θεοτοκάριον”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου

Ἡ ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἶναι μεγάλη Θεο-μητορική ἑορτή πού δείχνει τό μεγαλεῖο καί τήν δόξα τῆς Θεο-τόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἡ ψυχή καί τό σῶμα τῆς Πανα-γίας μετά τήν κοίμησή της ἀνέβηκαν στόν οὐρανό καί ἀπό ἐκεῖ μεσιτεύει στόν Υἱό καί Θεό της.

Θά ἤθελα νά ἐπισημάνω, μέ τήν εὐκαιρία τῆς μεγάλης αὐτῆς Θεομητορικῆς ἑορτῆς, ὅτι ἕνα ἀπό τά ἀγαπητά λειτουργικά βιβλία στίς Ἱερές Μονές τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀλλά καί ἐκτός αὐτοῦ εἶναι τό Θεοτοκάριο πού ψάλλεται κάθε ἡμέρα κατά τήν ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Μέσα στούς ὕμνους τοῦ Θεοτοκαρίου περικλείεται ὅλη ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως διαμορφώθηκε ἀπό τήν Γ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο καί ἀπό τά κείμενα τῶν Πατέρων. Ἰσχύει καί στό σημεῖο αὐτό ἡ ἑνότητα μεταξύ τοῦ lex credendi καί lex orandi, δηλαδή συνδυασμός μεταξύ κανόνα πίστεως καί κανόνα προσευχῆς.

Νομίζω ὅτι σέ αὐτόν τόν συνδυασμό ἀνευρίσκεται ἡ ὀρθόδοξη θεολογία.

Τό Θεοτοκάριον εἶναι ἕνα λειτουργικό βιβλίο, τό ὁποῖο περι-λαμβάνει κανόνες καί τροπάρια προσόμοια στήν Παναγία μας. Τό πρῶτο Θεοτοκάριο εἶναι τοῦ μοναχοῦ Ἁγαπίου Λάνδου τοῦ Κρητός, πού ἐκδόθηκε στήν Βενετία τό ἔτος 1643 καί σέ μεταγενέστερες ἐκδόσεις, καί τό δεύτερο Θεοτο-κάριο εἶναι τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου.

Σήμερα ἐν χρήσει στίς Ἱερές Μονές εἶναι τό Θεοτοκάριον τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου πού ψάλλεται κάθε ἀπό-γευ-μα στόν Ἑσπερινό στόν ἦχο τῆς κάθε ἑβδομάδος, καί μετά τόν κανόνα ψάλλονται τά προσόμοια τροπάρια.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἔχει συλλέξει πενήντα ἕξι κανόνες, δηλαδή ἑπτά κανόνες γιά τούς ὀκτώ ἤχους. Συγχρό-νως, ἔχει προσθέσει καί ἕξι παρακλητικούς κανόνες στήν Πανα-γία, γιά κάθε θλίψη, γιά κάθε ἀσθένεια, εὐχαριστία μετά τήν νόσο, παρακλητικό ἰαμβικό κανόνα, χαρμόσυνο κανόνα πού ψάλλεται τό Σάββατο τοῦ Ἀκαθίστου, καί εὐχα-ριστήριο κανόνα πού ψάλλε-ται στίς Μονές τοῦ Ἁγίου Ὄρους τό Σάββατο τοῦ Ἀκαθί-στου. Ὁ συνολικός ἀριθμός τῶν κανόνων εἶναι ἑξήντα δύο, οἱ ὁποῖοι συνετέ-θησαν ἀπό εἴκοσι μεγάλους ὑμνογράφους τῆς Ἐκκλη-σίας μας.

Εἶναι πολύ χαρακτηριστικός ὁ πρῶτος κανόνας τοῦ πρώτου ἤχου ὁ ὁποῖος ψάλλεται τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, καί εἶναι ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Στόν κανόνα αὐτόν παρουσιάζεται μέ ὡραίους λόγους ἕνας διάλο-γος μεταξύ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, τῆς Θεομήτορος καί τοῦ Χριστοῦ, καί δείχνει τό ἔργο τῆς Παναγίας μας στήν Ἐκ-κλη-σία.

Στό πρῶτο τροπάριο κάθε ᾠδῆς τοῦ κανόνος αὐτοῦ ὁ ἁμαρ-τωλός ἄνθρωπος δέεται στήν Θεοτόκο γιά τίς ἁμαρτίες του. Στό δεύτερο τροπά-ριο ἡ Θεοτόκος δέεται στόν Χριστό γιά τόν συγκεκριμένο ἄνθρω-πο. Στό τρίτο τροπάριο ὁ Χριστός ἀπαντᾶ στήν Θεοτόκο Μητέρα Του ὅτι δέν εἶναι πραγματική ἡ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, γιατί τά ἔργα του εἶναι ἀντίθετα μέ τήν ἐκζήτηση μετάνοιας. Καί στό τέταρτο τροπάριο ἡ Θεοτόκος μεταφέρει στόν ἁμαρτωλό ἄνθρωπο τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ καί τόν προτρέπει σέ μετάνοια καί τελικά σέ σωτηρία. Ὅλος αὐτός ὁ διάλογος εἶναι ἐκπληκτικός καί ἐκτυλίσσεται μέ δραματικό τρόπο, γιατί φαίνεται ὅτι ὁ ἁμαρτωλός ἄνθρωπος ζητᾶ τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν του, ἀλλά ἡ μετάνοιά του δέν εἶναι ἀλη-θι-νή καί ὁλο-κλη-ρωμένη.

Στόν κανόνα αὐτό φαίνεται ὅτι ὁ ἁμαρτωλός ἄνθρωπος ἐπιμένει, ἡ Θεοτόκος ἐξακολου-θεῖ νά πρεσβεύη στόν Υἱό της γιά τόν ἄνθρωπο πού τήν παρακαλεῖ νά μεσιτεύση στόν Χριστό, καί στό τέλος ὁ Χριστός δίνει τήν ἄφεση, ἀλλά ζητᾶ ἀπό

τήν Θεοτόκο νά τοῦ πῆ νά παύση νά ἁμαρτάνη. Ἡ Θεοτόκος μεταβιβάζει αὐτόν τόν λόγο τοῦ Χρι-στοῦ στόν ἄνθρωπο καί τοῦ συνιστᾶ νά προσέχη, ὥστε ὁ ὑπόλοιπος βίος του νά εἶναι θεάρεστος, γιά νά ἀπολαύση τόν Πα-ρά-δεισο.

Μέ ἕναν ὡραῖο καί ἐπαγωγικό τρόπο στόν κανόνα αὐτό φαίνεται ποιό εἶναι τό ἔργο τῆς Θεοτόκου, τί σημαίνει ἡ μεσιτεία της καί πῶς ὁ Χριστός συγ-χω-ρεῖ τόν ἄνθρωπο. Ἔτσι, στόν διάλογο αὐτό φαίνεται καθαρά ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν ἁμαρτία, τήν μετάνοια καί τήν συγχώρηση, καθώς, ἐπίσης, καί ἡ θεολογία γιά τήν σχέση μεταξύ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης στό Προοίμιο τοῦ Θεο-τοκαρίου γράφει ὅτι συνέλεξε ὅλους αὐτούς τούς ἀσματικούς κανόνες, πού ἦταν σέ πολλά Θεοτοκάρια στίς Μονές τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καί τούς τύπωσε «εἰς δόξαν τῆς Ἀειπαρθένου καί εἰς κοινήν ἁπάντων τῶν Χριστιανῶν καί εὐλαβῶν ἐραστῶν τῆς Θεο-τόκου ὠφέλειαν».

Καί στήν συνέχεια γράφει: «Καί καθώς ἀπό ἕνα ὡραῖον περιβόλι ἐκλέγεται ἀπό τά ἐκεῖσε εὑρισκόμενα ἄνθη ἕνας πολυειδής στέφανος καί προσφέρεται εἰς τόν ἐπί γῆς βασιλέα ὡς δῶρον πολύτιμον, οὕτω δή καί ἀπό ὅλους τούς ἀσματικούς κανό-νας τῆς Θεοτόκου, τούς εὑρισκομένους εἰς τό ἁγιώνυμον Ὄρος, τόν ἀλληγορικόν τῆς Ἀειπαρθένου παράδεισον, ἐδιαλέχθη ὁ πα-ρών ποικιλόχροος ἀρωματό-πνοος καί πολυανθο-στό-λιστος στέφα-νος, καί προσφέρεται μετά πόθου πολλοῦ καί εὐλαβείας εἰς αὐτήν τήν παντοβασίλισσαν τῶν οὐρανῶν Θεοτό-κον, δῶρον ὄντα εἰς αὐτήν ποθεινότερον ἀπό τόν χρυσοτάλαντον καί βαρύτιμον στέφανον τοῦ Μολχόμ (Β΄ Βασιλ. ιβ΄, 30), τόν ὁποῖον ἐφόρει ὁ βασιλεύς Δαβίδ εἰς τήν κεφαλήν, ἀπό τόν δωδεκάστερον στέ-φανον τῆς Ἀποκαλύψεως, καί ἁπλῶς ἀπό ὅλους τούς λιθομαργα-ροχρύσους στεφάνους τῶν ἐπί γῆς βασιλέων».

Συνηθίζουμε νά προσφέρουμε στεφάνια ἀπό λουλούδια στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας μας. Καλό εἶναι αὐτό καί εὐλογημένο. Ἀλλά πάνω ἀπό ὅλα εἶναι εὐλογημένο νά καταθέτουμε στήν Παναγία μας καί τόν Χριστό ἕνα στεφάνι ἀπό τά ἄνθη τῆς προσευχῆς μας, τῆς μετάνοιάς μας καί τῆς ἀγάπης μας πρός αὐτούς.

Ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης συνιστοῦσε σέ μιά μοναχή: «Νά διαβάζης κάθε μέρα ἕναν κανόνα ἀπό τό Θεοτοκάριο καί θά δῆς, θά ἀπο-κτήσης λεβεντιά... Τό Θεοτοκάριο πολύ βοηθάει. Θερμαίνεται ἡ καρδιά, συγκινεῖται».

Στήν συνέχεια θά παρατεθῆ αὐτός ὁ Κανόνας, πού εἶναι ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, γιά νά φανῆ τό ἔργο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πού πρεσβεύει στόν ἐλεήμονα Θεό γιά τόν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος μετανοεῖ πραγματικῶς.

Καί ἐπειδή ζοῦμε σέ μιά ἐποχή πού ἔχουμε πολλά προβλήματα, ἀλλά θέλουμε νά ἔχουμε σχέση μέ τόν Θεό, χρειάζεται μετάνοια καί μάλιστα μετάνοια ἀληθινή, τήν ὁποία ὑποδεικνύει ὁ Κανόνας πού ἀκολουθεῖ.

* * *

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ

ὨΙδή α΄, ἦχος α’ – ὨΙδήν ἐπινίκιον

Ὁ ἁμαρτωλός πρός τήν Θεοτόκον

Δοχεῖον τῆς φύσεως τῆς ἀχωρήτου, Χριστόν ἐκδυσώπησον, ἵνα πυρός ρύσηται τοῦ ἀφεγγοῦς με ἀγνή, καί ἀναδείξῃ κοινωνόν τῆς Βασιλείας αὐτοῦ.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν Χριστόν

Ἐμήν δέξαι δέησιν Υἱέ καί Λόγε, καί ρῦσαι κολάσεως τόν βοῶντα δοῦλόν σου, πρός με ἐκ βάθους ψυχῆς, καί καταξίωσον αὐτόν τῆς βασιλείας σου.

Ὁ Χριστός πρός τήν Θεοτόκον

Σύ Μῆτερ ἐλέους με πηγήν γινώσκεις˙ καί γάρ τούς καθ’ ὥραν μοι τῷ Δεσπότῃ πταίοντας, ἁμαρτωλούς ἐλεῶ˙ ἀλλ’ οὗτος λίαν με αἰσχροῖς, παραπικραίνει κακοῖς.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν ἁμαρτωλόν

Πολλοῖς παραπτώμασι καί ἀτοπίαις, αἰσχραῖς παρεπίκρανας, τόν Υἱόν μου˙ ὅθεν σοι, εἰς ἀγανάκτησιν νῦν, κεκίνηται καί εἰς ὀργήν ἡ εὐσπλαγχνία αὐτοῦ.

ὨΙδή γ’ – Τῷ πρό τῶν αἰώνων

Ὁ ἁμαρτωλός πρός τήν Θεοτόκον

Ὅλον μου τόν βίον, ἀληθῶς ἐν κακοῖς ἐδαπάνησα˙ καί διά τοῦτό σοι κραυγάζω,

τόν Υἱόν σου δυσώπει, ἀγνή ἵνα ὡς τόν ἄσωτον, ἀνακαλέσῃ καί σώσῃ με νῦν, κείμενον τοῖς πταίσμασιν.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν Χριστόν

Ἵλαθι Παντάναξ, ὁ τεχθείς απορρήτως ἐκ μήτρας μου, καί κατοικτείρησον σόν δοῦλον, ὡς τόν ἄσωτον πάλαι, υἱόν καί δεῖξον πανάγαθε, τῆς δεξιᾶς παραστάτην τῆς σῆς, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Ὁ Χριστός πρός τήν Θεοτόκον

Νουνεχῶς ὦ Μῆτερ, ἐκβοῶ σοι κἀγὼ ἐπακούσαί μου· ὁ ἀσωτίαις ἐμβιώσας, ἐν θερμῇ μετανοίᾳ, ἐλθὼν ἔκραζε τὸ ἥμαρτον, ἀλλ’ οὗτος κἄν σοι βοᾷ μεταγνούς, ἐν ὑστέροις ψεύδεται.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν ἁμαρτωλόν

Ἄ μοι ἔφης εἶπον, τῷ Υἱῷ μου κραυγάζουσα ἵνα σε, καταξιώση Βασιλείας, ἀλλ’ αὐτός μοι ἀντέφη· θερμῇ πίστει οὐ προσῆλθέ μοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐκπέμπω αὐτὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου μου.

Ὠδὴ δ’ – Ἐν Πνεύματι προβλέπων

Ὁ ἁμαρτωλός πρός τήν Θεοτόκον

Νοήσας ὦ Παρθένε τὴν δύναμιν τὴν σήν, μετὰ δέους κράζω σοι τῇ μόνῃ ἀγαθῇ· εἰ καὶ μετάνοιαν ὅλως θερμὴν οὐκ ἔχω, ἀλλὰ ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἱκεσίαις, δίδου μοι τελείαν διόρθωσιν.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν Χριστόν

Ἐπάκουσον ὁ φύσει φιλάνθρωπος, Θεός, τῆς μητρός σου Δεσπότα βοώσης ἐκτενῶς· καὶ τὸν σὸν δοῦλον ἐκλύτρωσαι καταδίκης, εἰ δὲ καὶ πίστιν οὐ κέκτηται τὴν τελείαν, ταύτην ὡς Θεὸς αὐτῷ δώρησαι.

Ὁ Χριστός πρός τήν Θεοτόκον

Ὑπόθεσιν, ὦ Μῆτερ αὐτῷ παντοδαπήν, τοῦ σωθῆναι δέδωκα, ἀλλ’ οὗτος οὐκ ἐᾷ τὰς ἁμαρτίας εἰσῆλθε καὶ ἐν θανάτῳ· καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ δύναται σωθῆναι, ἕως οὗ εἰς πῦρ ἀπελεύσεται.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν ἁμαρτωλόν

Σὲ νῦν ἐπιγινώσκω αἰτίαν τῆς σαυτοῦ, ἀπωλείας ὥς φησι ὁ θεῖός μου Υἱός· σύ γὰρ

κατάκεισαι ὅλως τῇ ἁμαρτίᾳ, καὶ παρεδόθης τελείως τῇ ῥᾳθυμίᾳ, τὶς ἐξαναστήσει σε κείμενον;

Ὠδή ε’ – Θεὸς ὤν εἰρήνης

Ὁ ἁμαρτωλός πρός τήν Θεοτόκον

Ὁδοὺς μετανοίας, Παρθένε ποθῶ, διατρίβειν ἀεὶ τὰς φερούσας με, ζωὴν πρὸς ἀτελεύτητον ἀλλ’ αὖθις τὰ δεινά, συστήματα δαιμόνων, καθέλκουσι κρημνίσαι, εἰς βυθὸν ἁμαρτίας, καὶ ἀπωλείας δεινὸν βόρβορον.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν Χριστόν

Νεκρώσας τὸν θάνατον, Σῶτερ τὸ πρίν, τὸν Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἠλευθέρωσας· διὸ καὶ νῦν τὸν δοῦλον σου, Υἱέ μου δυσωπῶ, ἐξάρπασον δαιμόνων τῶν ἐπηρεαζόντων· αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἐῶσι, μετανοῆσαί τινα πώποτε.

Ὁ Χριστός πρός τήν Θεοτόκον

Πανύμνητε Μῆτερ, βοῶ σοι κἀγώ, προσευχῇ καὶ νηστείᾳ ἐξέρχονται, τὰ πλήθη τὰ παμπόνηρα, δαιμόνων ἐξ αὐτοῦ· ἀλλ’ οὗτος ἐγκρατείᾳ, δεήσει καὶ ἁγνεία, μὴ καθάρας τὸ σῶμα, δαιμόνων φεῦ γέγονε σπήλαιον.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν ἁμαρτωλόν

Ῥημάτων τῶν πρὶν τοῦ Υἱοῦ μου καλῶς, ἐνωτίζου καὶ γνῶθι τὰ δέοντα· ἡνίκα γὰρ οὐκ ἴσχυσαν οἱ τούτου μαθηταί, τὸ πνεῦμα ἐκδιῶξαι, ἐβόα τούτοις λέγων· προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, δαιμόνων γένος ἐκδιώκεται.

Ὠδὴ ς’ – Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν

Ὁ ἁμαρτωλός πρός τήν Θεοτόκον

Οὐ ῥημάτων εὐπορῶ, ἀρετῶν τε ἀπορῶ, οὐ γὰρ στέργω προσευχήν, καὶ νηστείαν ἐκτελεῖν, Θεόνυμφε· καὶ διὰ τοῦτο πρὸς σὲ κατέφυγον.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν Χριστόν

Σύνες εὔσπλαγχνε Υἱέ, σῆς Μητρὸς ἐκδυσωπῶ, ὁ προστρέχων ἐπ’ ἐμέ, χρηστῶν ἔργων ἀπορεῖ, καὶ κράζει μοι· οὐκ ἔχω πλὴν σου ἐλπίδα Δέσποινα.

Ὁ Χριστός πρός τήν Θεοτόκον

Λιτανεύουσα θερμῶς, παῦσαι Μῆτερ τοῦ λαλεῖν, καὶ γὰρ οὗτος ἀφορῶν, ὅτι εὔσπλαγχνός εἰμι, μολύνεται· μὴ ἐπιβλέπων εἰς τὴν ὀργὴν τὴν ἐμήν.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν ἁμαρτωλόν

Ἱκετεύω ὑπὲρ σοῦ, τὸν Υἱόν μου καὶ Θεόν, ἵνα τύχῃς ἱλασμοῦ, ἀλλ’ αὐτός μοι ἐκβοᾷ, τοῦ παύσασθαι· καὶ μὴ πρεσβεύειν εἰς τὸ σωθῆναί σε.

Ὠδὴ ζ’ – Οἱ παῖδες εὐσεβείᾳ

Ὁ ἁμαρτωλός πρός τήν Θεοτόκον

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα, ἐπὶ σὲ ἀνατίθημι Δέσποινα· καὶ μὴ ἀπώσῃ εἰς βυθόν, ἀπωλείας με τὸν δείλαιον, ἀλλ’ ἀνάστρεψον τῷ σῷ βοῶσα πάλιν Υἱῷ· μὴ ἀπολέσῃς τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν Χριστόν

Ἀμέτρητον ὡς ἔχων, εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαγος Δεσπότα· δέξαι με πάλιν δυσωπῶ, σὲ τὸν μόνον εὐδιάλλακτον, καὶ οἰκτείρησον τῶν σῶν χειρῶν τὸ ποίημα· ὁ οἰκτειρήσας ποτὲ τὴν Χαναναίαν.

Ὁ Χριστός πρός τήν Θεοτόκον

Ἱλάσκομαι καὶ σῴζω, τὸν ἐν πόθῳ, πολλῷ προσερχόμενον· καὶ γὰρ οὐ θέλω τὸ ἐμόν, ἀπολέσθαι πλάσμα πώποτε, εἰς τὸ σῶσαι γὰρ αὐτό, ὅλος ἐτέχθην ἐκ σοῦ· ἀλλ’ οὗτος πόρρω τῶν ἔργων μου ὑπάρχει.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν ἁμαρτωλόν

Σοφία τοῦ Ὑψίστου προϋπάρχων, ὁ Υἱός μου γέγονεν, ἄνθρωπος ὅλος ἐξ ἐμοῦ, ἵνα σώσῃ τοὺς φυλάσσοντας, μετὰ πίστεως θερμῆς τὸ θεῖον βάπτισμα· ἀλλὰ σὺ τούτων ἀμέτοχος ἐδείχθης.

Ὠδὴ η’ – Ὃν φρίττουσιν Ἄγγελοι

Ὁ ἁμαρτωλός πρός τήν Θεοτόκον

Θαρρήσας προσῆλθόν σοι Παρθένε θεωρῶν, τὸν σὸν Υἱὸν σώσαντα, τὴν πόρνην καὶ λῃστήν· αὐτοὶ γὰρ νομίμως οὐδὲν ἔργον χρηστόν, ἔπραξαν ἐν βίῳ, ἀλλ’ ἔτυχον συγγνώμης.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν Χριστόν

Ἐξ ὕψους ἐπίβλεψον εἰσάκουσον τῆς σῆς, Μητρὸς δεομένης σου καὶ ῥῦσαι τοῦ πυρός, τὸν δοῦλον σου τοῦτον ὡς τὴν πόρνην τὸ πρίν, καὶ ὡς ἐλυτρώσω λῃστὴν ἐν τῷ σταυρῷ σου.

Ὁ Χριστός πρός τήν Θεοτόκον

Ὁ πάλαι κρεμάμενος λῃστὴς ἐν τῷ σταυρῷ, ἐν πίστει ἐκραύγαζε τὸ μνήσθητι κἀμοῦ· ἡ πόρνη δὲ πάλιν τῶν δακρύων πηγάς, ἔβλυζεν ἀλλ’ οὗτος, αὐτοῖς οὐχ ὡμοιώθη.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν ἁμαρτωλόν

Δακρύουσαν σέσωκε τὴν πόρνην ὁ Χριστός· ὡσαύτως πιστεύσαντα λῃστὴν ἐν τῷ σταυρῷ· εἰ οὖν θέλεις ἄρτι σωτηρίας τυχεῖν, πρόσδραμε Κυρίῳ σὺν δάκρυσι καὶ πίστει.

Ὠδὴ θ’ – Τὴν φωτοφόρον νεφέλην

Ὁ ἁμαρτωλός πρός τήν Θεοτόκον

Ὤφθην ἁπάντων ἀνθρώπων, ἁμαρτωλότερος Κόρη, καὶ διὰ τοῦτο προσελθεῖν, τῷ Υἱῷ σου αἰδοῦμαι· ἀλλὰ δυσώπησον αὐτόν, καὶ ἵλεων ποίησον τοῦ δέξασθαι, ἐν θερμῇ με τῇ πίστει καὶ ἐν πόθῳ προσερχόμενον αὐτῷ.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν Χριστόν

Ῥῦσαι κολάσεως Λόγε, τὸν προσελθόντα σοι δοῦλον, καὶ μὴ μνησθῇς ἀνομιῶν, τῶν αὐτοῦ δυσωπῶ σε· εἰ γὰρ καὶ ἥμαρτε Σωτήρ, ἀλλά μοι προσπέφευγε καὶ δέομαι· δι’ ἐμὲ τοῦτον δέξαι ὁ τοῖς πᾶσι, τὰ αἰτήματα πληρῶν.

Ὁ Χριστός πρός τήν Θεοτόκον

Οὔκ ἐστιν ἄξιος Μῆτερ, ὁ προσφυγών σοι ἐλέους· καὶ γὰρ ἀνθρώπων με οὐδείς, ὡς αὐτὸς παροργίζει· ἀλλὰ πρεσβείαις σου σεπταῖς, αὐτὸν τῆς κολάσεως ἀμέτοχον, ἐν τῇ κρίσει ποιήσω εἰ προσάξει, μετανοίας μοι καρπούς.

Ἡ Θεοτόκος πρός τόν ἁμαρτωλόν

Ὑπὸ τὸν ἅδην ὑπάρχων, ἀνεβιβάσθης πρὸς ὕψος, ταῖς πρὸς τὸν θεῖόν μου Υἱόν, ἱκεσίαις καὶ πρόσχες· μὴ τοῖς προτέροις σου δεινοῖς, ἐμπέσῃς ἐγκλήμασιν ἀλλ’ ἄπελθε, εἰς ὁδοὺς μετανοίας, μήπως πάλιν, τῇ γεέννῃ ἐμβληθῇς.